28/02/2020

Κορονοϊός: Μία επιθετική προσπάθεια τρομολαγνείας

/ Γνώμες

Του Αρχιμ. Ιακώβου Κανάκη

Πάντοτε υπήρχαν οι ιώσεις και οι ασθένειες και μάλιστα οι μεταδοτικές που εξελίσσονταν σε πανδημίες. Όμως τις τελευταίες μέρες ιδιαίτερος φόβος και καχυποψία παντού. Ακούμε την καθοδήγηση και τις οδηγίες που ορίζουν οι ειδικοί, προσέχουμε και οι ίδιοι, με συμπεριφορά υπεύθυνη, αλλά η κατάσταση μοιάζει να έχει ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Υπάρχουν κάποιοι που απλά το αντιμετωπίζουν εντελώς λογικά και άλλοι που προσπαθούν να δουν βαθύτερες αιτίες. Μάλιστα υποστηρίζουν ότι είναι ένα θεϊκό σημάδι «τιμωρίας», ή ότι ο Θεός έχει αποστρέψει το πρόσωπό Του από εμάς. Ποιος είναι όμως θεοφόρος για να πει τι ισχύει για την περίπτωσή μας; Ποιος μπορεί να πάρει μια τέτοια ευθύνη πληροφόρησης;

Αυτό που ξέρουμε είναι ότι ο Θεός είναι Αγάπη. Αλήθεια είναι επίσης ότι ο άνθρωπος απομακρύνθηκε από Αυτήν. Αυτή η απομάκρυνση τον κάνει να χάνει το βαθύτερο και ουσιαστικότερο νόημα της ζωής του. Ζούμε σε ένα περιβάλλον φθοράς. Γνωρίζουμε ότι όταν το κλαδί κοπεί από το δέντρο ξεραίνεται. Με αυτήν την εικόνα μπορεί να ερμηνευθεί η γενικότερη κατάσταση στις σύγχρονες κοινωνίες. Όλοι αναζητούν αυτοβελτίωση καί αυτοθέωση.

Ένα άλλο σημαντικό θέμα πού χρειάζεται να σταθούμε, με αφορμή την περιρρέουσα ατμόσφαιρα, είναι η δύναμη των ΜΜΕ. Έχοντας μπει αυτά ήδη σε όλα σχεδόν τα σπίτια, ουσιαστικά «κυβερνούν» και διαμορφώνουν καταστάσεις, συνειδήσεις, συμπεριφορές. Εκτός από την ενημέρωση, που σε όλους μας είναι χρήσιμη, γίνεται μία επιθετική προσπάθεια τρομολαγνείας, που δημιουργεί έντονο το αίσθημα της ανασφάλειας. Με τον τελευταίο ιό μεταδίδουν όλοι ότι είναι αναγκαία η απόσταση ασφαλείας από τον άλλον, σχεδόν απομόνωσης του καθενός. Αυτό είναι και πρέπει να είναι μια σεβαστή ιατρική οδηγία. Καλλιεργείται όμως η ιδέα, ότι τελικά, ειδικά στα δύσκολα, είμαστε μόνοι μας και απροστάτευτοι. Όμως εδώ εισερχόμαστε και στα όρια της πίστης του καθενός. Να θυμηθούμε πόσες φορές μέσα στην ιστορία έχουμε παρόμοιες καταστάσεις, που φανέρωσαν ηρωικές μορφές και συμπεριφορές. Άνθρωποι που πλησίαζαν και φρόντιζαν λεπρούς ή άλλους ασθενείς με μεταδιδόμενες ασθένειες θέτοντας σε κίνδυνο την ζωή τους. Είμαστε πολύ μακριά από αυτό. Ίσως σε εμάς, στην πλειονότητα σήμερα, έλειψε κάθε «ηρωισμός», έστω και αυτός ο απλός που απαντά στον καθημερινό μας βίο. Όλα έγιναν πολύ μετρημένα και μετρήσιμα χωρίς καμία «έκθεση στον κίνδυνο», χωρίς καμία θυσία, μικρή ή μεγαλύτερη.

Μού είχε κάνει μεγάλη εντύπωση ένα πραγματικό περιστατικό, με τον άγιο Παΐσιο, το οποίο σχετίζεται με την προσέγγιση αυτή και θα ήθελα να το μοιραστούμε. Πήγε ένας προσκυνητής στο κελλί του γέροντα, όταν ζούσε ακόμα στο Άγιο Όρος. Του ζήτησε να προσευχηθεί για έναν γνωστό του, πού έπασχε από καρκίνο. Του απάντησε θετικά, φυσικά ο γέροντας, αλλά μετά του πρότεινε: Θέλεις να μοιραστούμε εμείς την ασθένειά του και να θεραπευθεί ο φίλος σου; Ο άνθρωπος σκυθρώπιασε. Εεε, όχι πάτερ δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Του αντιπροτείνει ο γέροντας: Θα την μοιραστούμε με ποσοστό 50- 50. Όχι, όχι... δεν μπορώ να το κάνω του απαντά. 60-40; 80-20; 99-1; Όχι πατέρα... δεν το μπορώ. Ε τότε μάλλον αγαπητέ δεν αγαπάς αυτόν τον άνθρωπο πραγματικά!

Ένα είναι βέβαιο, ότι θα περάσει και αυτό με τον νέο ιό, όπως έγινε και με προηγούμενους, θα έχουμε όμως ήδη ένα ικανό δείγμα, για το πώς βλέπουμε την ζωή, πόσο μας ενδιαφέρει ο εαυτός μας, πόσο ο άλλος, «ο πλησίον» και πόσο η κοινωνία μας γενικότερα.

Του αρχιμ. Ιακώβου Κανάκη